

МОТИВИ

на Добринка Любомирова Калчева

прокурор в Апелативна прокуратура –Пловдив и кандидат за член
на ВСС от квотата на прокурорите

Уважаеми колеги,

приемам издигането на кандидатурата ми за член на Висшия съдебен съвет от професионалната ни квота като изключително предизвикателство. Дадох съгласието си за участие в настоящата изборна процедура, в този много труден за Прокуратурата на РБ момент с ясното съзнание, че поемам пред всеки един магистрат и пред обществото висока лична и професионална отговорност. Приемам участието си в този избор като кауза за отстояване на независимостта на прокуратурата, като неделима и неотменима част от съдебната власт в РБ, при възвръщане и утвърждаване на високо обществено доверие в дейността ѝ. Тази кауза, уверявам Ви - ще отстоявам докрай.

Мотивите ми за участие в този избор са лишени от каквито и да е лични кариерни амбиции за придобиване на постове, „кариерни бонуси“ / дори да съществуват такива/ или добирание до властови механизми за влияние. Наясно съм, че е твърде висока възможността във връзка с участието ми в този избор, да последват за мен негативни последици от широко естество, вероятно незаслужени. Но аз никога не съм била страхлив човек и прокурор.

Вярвам, че въз основа на придобития от мен професионален опит и притежаваните личностни качества бих била полезна в работата на Съвета. Бих допринесла при решаването на всички въпроси и проблеми свързани с ръководството и управлението на съдебната власт, в частност на прокуратурата, и на всеки един колега – прокурор.

Двадесет и четири годишната ми кариера на юрист е преминала изцяло в съдебната система, като редови магистрат. В течение на същата неизменно съм поддържала добри колегиални отношения, както с редовите прокурори от различните инстанции, така и с ръководителите ми. Същото важи и за представителите на другите институции, с които съм взаимодействала – разследващи органи, съдии и др. Отношенията с колегите ми не са били основани на поста, който заемат или инстанцията, в която работят, а на реципрочно уважение за професионалната им компетентност и личностни качества.

Смятам, че съм честен и почтен човек и магистрат, който не се страхува да изказва мнение, да заема позиция и да я отстоява. Винаги съм

поемала отговорност за действията си, без да съм позволявала като следствие от това, в работата ми да бъде поставена под съмнение независимостта ми като магистрат.

Професионалният ми път започна през 1999 г. като следовател в Окръжна следствена служба – Пловдив, а през 2006 г. бях назначена на длъжност – прокурор в Районна прокуратура - Пловдив. През 2014г. продължих професионалното си развитие като прокурор в Апелативна прокуратура - Пловдив, след като спечелих мястото си в проведен конкурс за повишаване и преместване. След встъпването ми в длъжност, с изричното ми съгласие и желание бях командирована в Окръжна прокуратура - Пловдив, където придобих допълнителен опит, изключително полезен за работата ми в АП-Пловдив.

Два поредни мандата съм била член на Постоянната атестационна комисия при Апелативна прокуратура - Пловдив. Била съм член и председател на конкурсни комисии, в провеждани конкурси за повишаване и преместване на магистрати и изпит на кандидати за младши магистрати, след приключване на обучението им в НИП.

Била съм ръководител на сформирани ревизионни и проверяващи екипи от прокурори при АП-Пловдив при осъществяване на ревизионната й и контролна дейност, което е позволило да придобия полезен административен опит и да развия административния си капацитет. Последното би било полезно при работата ми в един орган с административни функции, какъвто безспорно е ВСС.

С оглед дейността и задълженията ми в Апелативна прокуратура-Пловдив, познавам добре работата на прокуратурата не само в наказателноправен, но и в административноправен и гражданскоправен аспект, което ми дава по-широк поглед върху проблематиката на обществените отношения, върху които същата упражнява основните си функции.

През годините съм участвала в множество обучения, семинари и дискусии с различна тематична насоченост, които са допринесли за повишаване на професионалната ми квалификация и опит.

Така изминатият професионален път и натрупаните знания, и опит ми дават увереност да твърдя, че познавам обективно и в детайли състоянието на работата, недостатъците и проблемите, както на първоинстанционните, така и на въззивните нива в прокуратурата, през последните интензивни откъм законодателни промени и вътрешни системни реформи години. Познавам колегите от всички нива на прокуратурите от Апелативен район - Пловдив /значителна част от тях – лично/, тяхната работа, възможности, професионален и човешки потенциал.

Наясно съм с недостатъците на процедурите за атестиране и на критериите за отчитане натовареността на прокурорите, които

продължават да имат нужда от усъвършенстване. Продължават да са налице, независимо от извършените законодателни промени в тази сфера и недостатъци в правилата за провеждане на конкурсите за повишаване и преместване. У голяма част от колегите, особено от районните нива, продължава да е налице усещането за липса на създадени предпоставки за справедливо, предвидимо кариерно израстване. Налице са недостатъци и в действащата система за формиране на трудовите възнаграждения на магистратите. Това са и едни от основните насоки, в които ще направя всичко по силите си за постигане на възможно по-съвършена и обективна нормативна база, за да се чувства всеки един колега прокурор справедливо оценен за положения от него труд.

Наясно съм, че сред колегите съществува напълно обясним скептицизъм към изборът, който предстои за всички ни. Скептицизъм както към кандидатите за бъдещи членове на ВСС, така и към бъдещата им работа. Скептицизъм, породен както от неудовлетвореността и разочарованието от редица решения на сега действащия орган, така и от неспирните опити за дискредитиране на съдебната власт, в частност на Прокуратурата на Република България от страна на представители на властта, политически и икономически кръгове, лобита защитаващи различни интереси.

Неприятната истина е, че последните месеци сме изправени пред безпрецедентен, неприемлив и недопустим между институционален конфликт. Искрено се надявам вербалната изява на същия да не цели, но неизбежно ще доведе в своето продължение, до тотален срив на доверието на обществото в прокуратурата. Ще доведе до недоверие в ежедневната, добросъвестна работа на всеки един отделен прокурор.

Убедено вярвам, че е в разрез с интересите на обществото подклаждането и воденето на „войни“ между институции, които са натоварени да защитават обществен интерес и правата на гражданите. Само и единствено съвместната, добре координирана, професионална и компетентна работа на всички органи призвани да се борят с престъпността, при съблюдаване на законово предвидените им правомощия, би могла да доведе до желаните от обществото резултати.

Разбирането ми е, че доверието на всеки един член на обществото, както и на всеки един отделен магистрат в съдебната власт, чийто висш административен и кадрови орган е ВСС, не се дължи по презумпция. Към настоящият момент поради причини от различно естество, е налице ярък дефицит на същото.

Убедена съм, че това доверие може да бъде възвърнато и укрепено, единствено чрез излъчване на ясни и еднозначни сигнали в дейността на съдийската и прокурорска колегии и пленума на ВСС, в следните насоки:

- вземането на мотивирани и разбираеми решения при прозрачен, логически и обективно проследим процес довел до формирането им;

- изразяване на позиция и предприемане на съответни действия винаги когато от една страна, се правят опити за каквото и да е вмешателство върху разследването, работата на прокуратурата и съда, а от друга страна – когато се правят неверни внушения за такова;

- реализиране на отговорност при нарушения;

- непримирима борба срещу корупцията и престъпността в страната при демонстриране на пълно равенство на всички пред закона.

Колеги, наясно съм, че настоящият избор се провежда в трудни времена, белязани от динамични политически, икономически и социални процеси и произтичащи от тях предизвикателства пред институцията ни, а и пред държавата.

Убедено вярвам обаче, че именно в този момент нямаме право на скептицизъм и нихилизъм. Трябва да сме активни и смели. Да отстоим независимостта си, като заявим и демонстрираме ясно и неотклонно, проявявайки висок професионализъм, компетентност, добросъвестност, честност и справедливост в ежедневната си работа, че „Прокуратурата Е на страната на народа“!

Стимулът и подкрепата на колегите ми от апелативната, окръжните и районни прокуратури от пловдивския апелативен район, наред с разбиранията ми изложени по-горе са основната ми лична мотивация за участие в този избор.

Уверявам Ви, че ако ми гласувате доверие и бъда избрана от вас за член на ВСС, така както съм постъпвала и до сега в работата си и личния си живот, ще отстоявам честно, добросъвестно и открито, с необходимите компетентност и професионализъм, смелост, отговорност и почтеност независимостта на съдебната власт, в частност на прокуратурата, правата и интересите на всеки един магистрат, на гражданите и обществото. При вземането на решения ще се ръководя единствено от закона, справедливостта и морала.

С УВАЖЕНИЕ:

КОНЦЕПЦИЯ ЗА ДЕЙНОСТТА НА ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ

Изготвена на основание чл.29в, ал.4 от Закона за съдебната власт

от

Добринка Любомирова Калчева,

прокурор в Апелативна прокуратура гр.Пловдив,

кандидат за избран член на Висшия съдебен съвет

от квотата на прокурорите, 2022 год.

Представям настоящата концепция като кандидат дал съгласие да бъде номиниран, в изпълнение на предвиденото в чл.29в, ал.4 от Закона за съдебната власт задължение за това. Съзнателно ще се постарая в изложението си да избегна академичния стил на изразяване, както и използването на „лозунги“ и широко експлоатирани популистки тези /независимо дали могат да се възприемат като верни/, доколкото това е възможно, имайки предвид неизбежната употреба в концепцията на съществени понятия като справедливост, независимост и други подобни.

Няма как да бъде избегнато обаче, излагането на няколко законоустановени, основополагащи и общоизвестни принципни постановки.

Съдебната власт в Република България е структурно и функционално обособена. Тя осъществява правосъдната функция на държавата и от това произтича необходимостта от гаранции за независимостта ѝ. Една от основните гаранции за тази независимост е правото ѝ сама да назначава, понижава, премества и освобождава от длъжност съдиите, прокурорите и следователите. За тази цел е създаден специфичен съдебен орган с точно определени административни и организационни правомощия, който не е правораздавателен.

Висшият съдебен съвет (ВСС) е висш колективен административен и кадрови орган на съдебната власт в Република България, установен с конституцията от 1991 г.

Правната рамка на структурата и правомощията на Висшия съдебен съвет се намира в Конституцията на Република България и Закона за съдебната власт.

След последните изменения на Конституцията на Република България (ДВ бр. 100/2015 г.) и последвалите ги промени в ЗСВ (ДВ бр. 28/2016 г.), ВСС осъществява правомощията си чрез Пленум, Съдийска и Прокурорска колегия, като основните правомощия – по приемане на бюджета, управление на недвижимите имоти, избор на председателите на ВКС и ВАС и главен прокурор, определяне броя на съдилищата и прокуратурите, определяне на възнаграждението на магистратите, даване на становища по законопроекти и други са запазена компетентност на Пленума на ВСС. Дейността по оперативното управление на прокурорското и съдийското съсловие – конкурси, атестации, повишаване и преместване, дисциплинарни производства, определяне броя на съдебните служители и други са предоставени на съответните колегии.

Висшият съдебен съвет представлява съдебната власт, осигурява и отстоява независимостта ѝ, определя организацията на работата на съдилищата, прокуратурите и следствените органи и обезпечава финансово и технически тяхната дейност, без да се намесва в нейното осъществяване.

Начинът на структуриране на този орган е отражение на принципа за разделението на властите, като квотата от магистратите, представена в отделните колегии (т. нар. „професионална квота“) е и символно призвана да отстоява независимостта на съдебната власт, като в същото време пълноценно взаимодейства с квотата, избрана от Народното събрание.

Без всякакво съмнение е, че основната функция на съдебната власт е да защитава правата и законните интереси на гражданите, като гарантира качествено правосъдие. Непосредствената задача на Висшия съдебен съвет е да осигури условия магистратите да изпълняват качествено конституционната си функция по правораздаване, свободно от политически, икономически или от какъвто и да е друг характер натиск, като същевременно реагира адекватно в случаите на безспорно установено недобросъвестно и незаконосъобразно изпълнение на тази функция от страна на конкретно определен магистрат.

Колеги, тази година се навършват 30 години съдебна реформа, в които бяха предприети и реализирани както добри, полезни и действащи промени, така и бяха правени и продължават да се правят опити за „реформи“, чиято цел е да обслужват политически и/или икономически интереси.

Нямам съмнения, че съдебната реформа е необходима и трябва да продължат да се правят стъпки в тази насока. Личното ми разбиране, което ще прилагам, ако бъда избрана за член на ВСС в работата си като цяло и най - вече при заемане и отстояване на конкретни позиции по въпроси отнасящи се до тази реформа е, че крайната ѝ цел е изграждането на добросъвестна, компетентна и ефективно работеща система на съдебната власт, която да е способна да осигури реална защита на

законните права и интереси на гражданите, при пълна равнопоставеност между тях, чрез бързо, ефективно, качествено и справедливо правосъдие.

Следва да се има предвид обстоятелството, че ВСС е колективно действащ орган, който в своя основен и разширен състав (Пленум) взима решенията си с мнозинство на присъстващите членове. От последното логично произтича невъзможността, като евентуален бъдещ член на Съвета да поема определени обещания и да гарантирам, че идеите и приоритетите, които ще изложа по-нататък в концепцията си, ще бъдат споделени и възприети от останалите членове. Мога единствено да се ангажирам, че ще положа усилия и старание същите да намерят позитивен отзвук и вашия глас да бъде чул.

Основните лични принципи, ценности и разбирания, които ще отстоявам в работата си са следните:

-да бъде независима, обективна и справедлива при вземането на решения;

-активно да търся и предлагам решения, след задължителното им обсъждане с професионалната общност, които намирам за полезни за българската съдебна система най-общо и в частност за постигане на оптимален баланс и подобряване на работата на всички звена в прокуратурата;

-да изказвам винаги ясно, аргументирано и достъпно позицията си като член на ВСС в две насоки:

- като оспорвам и се противопоставям винаги, когато е необходимо, на тези решения, които намирам за обществено неприемливи, неправилни, неефективни, несправедливи или уронващи престижа на съдебната власт, независимо от кого са поддържани и дали са подкрепени от мнозинството;
- като същевременно подкрепям и отстоявам винаги добрите, полезни, обосновани и ефективни решения, за които е необходим консенсус. В тези случаи ще бъде диалогична и ще работя за постигане на такъв консенсус;

-да проявявам нетърпимост към всякаква форма на попадане в зависимости от каквото и да е естество, като поддържам прозрачност в отношенията си със съдиите, прокурорите, следователите, представителите на обществени организации, на изпълнителната и законодателната власти, както и на медиите;

-да защитавам интересите на колегите, като проявявам уважение и съпричастност към проблемите на всеки един от тях;

-да се стремя да прилагам равни и обективни критерии към всички, без да допускам предпочитания или предубеденост към колеги или органи на съдебната власт по какъвто и да е признак – регионален, членство в съсловна организация, принадлежност към определено институционално

ниво в системата, минали постижения и заслуги или необосновани субективни очаквания за кариерно развитие;

-да отстоявам независимостта, професионалната чест и достойнство на прокурорите като част от магистратската общност с ясното разбиране, че независимостта не може да служи като параван, зад който могат да се скрият безпринципност, неефективна дейност, отказ от отчетност, некомпетентност, неморални прояви и неуважение към отделните членове на обществото, на които всъщност е призвано да служи правосъдието. Към подобни прояви ще реагирам безкомпромисно, но като държа на обективно изясняване в детайли на фактите и обстоятелствата, имащи отношение към допуснатото нарушение и запазване, неуронване на честта и достойнството на всеки допуснал нарушение колега, в хода на една дисциплинарна процедура.

Несъмнено в дейността си новият Висш съдебен съвет трябва да запази добрите практики от предходните състави на този орган, надграждайки ги с нови такива, продиктувани от нуждите на обществото, магистратската общност и продължаващата съдебна реформа с цел успешното ѝ реализиране.

Наясно съм, че на всички ни е омръзнало да четем обширни концепции претендиращи да звучат изключително съдържателно и компетентно по всички въпроси, но в същността си изпълнени с общи формулировки, заучени фрази, гръмки лозунги и често популистки обещания за решаване на проблемите. Ще се постарая да Ви спестя това, доколкото е възможно.

По - надолу ще изложа накратко, без претенции за каквато и да е изчерпателност, моите виждания за приоритетите в работата на Висшия съдебен съвет по някои от най-важните дейности в правомощията на Прокурорската колегия и Пленума на ВСС. Ще изложа разбиранията си за най-същностните дефинирани от мен и колегите ми проблеми по определени теми, както и идеите ми за тяхното разрешаване.

Кадрова дейност на ВСС

Ефективното правосъдие преди всичко се основава върху достатъчния, качествен и квалифициран човешки ресурс. Високите професионални умения и почтеността на магистратите имат комплексно значение за отговорната обществена роля на съдебната власт, тъй като са предпоставка за самото функциониране на съдебната система, с оглед необходимостта от качествено изпълнение на задълженията на съдиите, прокурорите и следователите. Считаю, че т.нар. „човешки фактор“ е решаващ за постигане на заложените цели.

1. Атестиране

Атестирането е сложна и деликатна материя, поради което същата през годините е била обект на различни опити, да бъде приведена в съответствие с нуждите и очакванията на професионалната общност и обществото.

Изцяло нова уредба в ЗСВ тази материя получи през 2016г. Пленумът на ВСС от своя страна съгласно чл.209б от ЗСВ прие Наредба за показателите и методиката за атестиране и критериите за отчитане на натовареност на прокурорите и следователите и на Административните ръководители и техните заместници, публикувана в ДВ бр.21 от 10.03.2017г.

С приемането на тази нова концепция за избор на членове на КАК от Общите събрания на ВКП и ВАП, а на ПАК от събранията на апелативните и окръжните прокуратури – на колеги с висок професионализъм, признат авторитет и морал, бяха повишени гаранциите, че прокурорите ще бъдат оценявани по достойнствата на своята работа, по единни критерии, прилагани от най-добрите и признати от колегите си професионалисти.

С Наредбата бяха въведени качествени и количествени ориентир за измерване на квалификацията и професионалната компетентност на прокурорите и следователите, разделени на общи и специфични критерии и допълнителни критерии за Административни ръководители; методи за атестиране и диференциране на правомощията на КАК и на постоянните атестационни комисии към Апелативните прокуратури.

Считам, че в така действащата Наредба са обхванати изчерпателно и професионално показателите, реда и начина на оценяване и критериите, за да може да се изготви една обективна оценка на професионалните и нравствени качества на прокурорите и следователите, въз основа на които следва да се извършва и повишаването в длъжност и ранг, така че да се гарантира високо качество на правосъдието, вдъхващо доверие в обществото. В подзаконовата правна регламентация намират отражение и идеите на законодателя за нов подход при оценяването, насочен към самите атестирани - прокурори и следователи.

Като прокурор, който е бил член на ПАК при Апелативна прокуратура гр. Пловдив, прилагал така съществуващата нормативна и поднормативна база считам, че същата е на добро ниво и добросъвестното ѝ, точно, задълбочено и професионално прилагане при изготвянето на всяка една отделна атестация, като краен резултат обезпечава прозрачна, обективна и справедлива оценка за професионалните и нравствени качества на всеки атестиран. Разбира се от изключително значение е да се спазва срокът, разписан в Наредба № 2/2017г., а именно три месеца от получаване на преписката по атестационната процедура. Заслужава си да се помисли за намаляването на този срок /поне в случаите по чл.9 т.4/,

което би рефлектирало положително върху бързината на конкурсните процедури.

Естествено, проблеми съществуват, но има и резерви за тяхното преодоляване.

Продължава да съществува обаче за съжаление тенденцията към формализъм при провеждане на атестирането и „уравниловка“ при поставяне на оценките по отделните критерии, и крайната обща оценка от атестациите. На практика повече от 90 % от прокурорите са с оценка от атестацията „Много добра“, въпреки различията в количеството и качеството на положения от тях труд. Това е крайно демотивиращо за наистина обективно „много добре“ работещите колеги, чиято словесна оценка в крайна сметка се оказва еднаква с тази на колеги, които непосредствено са изпълнявали задълженията си през атестирания период. За съжаление няма как и в процеса по атестиране да бъде избегнат субективния, човешкия фактор. Истината е, че много често колегите – членове на ПАК към Апелативните прокуратури, макар убедена съм добросъвестно, но неправилно и криворазбрано следвайки максимата „Не вреди!“ допускат недостатъчна прецизност при определяне на оценките по отделните критерии и общата крайна оценка.

Тук е и основната и важна роля на централизираното атестиране от съответните комисии по атестирането и конкурсите към колегите на ВСС. Не само формално да разглеждат и възприемат изготвените от ПАК атестации, а при необходимост да коригират същите съобразявайки ги с установените от практиката по атестиране единни за цялата страна критерии, и резултати от прилагането им. Същите няма как да са известни на ПАК по места, тъй като работата на КАК към ВСС е с национален мащаб, а тази на ПАК – с регионален.

Личното ми мнение е, че основните резерви за постигане на обективни и справедливи оценки от атестирането и избягването на т.нар. „уравниловка“, са в изключително точно и прецизно поставяне на цифровите оценки по всеки един от общите и специфични критерии за атестиране. Това ще позволи при участие в състезателна процедура, каквато е един конкурс за повишаване в длъжност и преместване, макар и в рамките на една и съща словесна обща оценка от атестирането – примерно „Много добра“ да се прави обективно разграничение, между нивото на атестираните – този с цифрова оценка „4,50“, този с оценка „4,75“ и колегата с оценка „5.00“, което да намери отражение при поставянето на оценка по този показател на кандидата в конкурса, и респективно така обективно да повлияе при класирането.

При сега действащата уредба на Конкурсите в съдебната власт атестирането е в основата на кариерното развитие на магистратите. Поради това е от изключително значение процедурата по атестиране и резултата от него да представлява една справедлива оценка на професионалните

качества и почтеността на магистрата, основана на принципите на законност, равнопоставеност, обективност и прозрачност. Това определено ще доведе и до значително повишаване на доверието в конкурсното начало при преместване и повишаване на магистратите.

2. Конкурси за повишаване в длъжност и преместване на магистратите. Командиrowане

На всеки един магистрат следва да бъде осигурена възможност за ритмично, предвидимо и справедливо кариерно израстване.

Измененията в ЗСВ от 2016 г. доведоха до цялостна промяна на реда и организацията на конкурсите за повишаване в длъжност и преместване на съдия, прокурор и следовател и избор на административни ръководители. На основание чл.194г от ЗСВ Пленумът на ВСС, с Протокол № 5 от 09.02.2017г. прие съответна Наредба за конкурсите.

Една от основните промени беше, че от реда за провеждане на конкурсите за повишаване и преместване отпадна събеседването /неодобрявано от голяма част от колегите като форма на своеобразен нежелан изпит за проверка на знанията им/. Основен мотив за отпадането му беше, че оценката на качествата на магистрата следва да се основава единствено на показаните професионални умения в хода на професионалното му развитие. Последното следваше да бъде осигурено и гарантирано, с оглед извършената промяна в концепцията за атестиране.

По никакъв начин не беше съобразено обаче, че на предстоящите „нови“ конкурси се явяват кандидати, както с изготвени по новия ред атестации, така и такива с „актуални“ към обявяването на конкурсите периодични атестации, изготвени по преди действащата система за атестиране. Т.е. създаде се неравнопоставеност между участниците в конкурсите. Наред с това, с отпадането на събеседването, като елемент от конкурса отпадна и установения ред веднага след приключването му, в присъствието на участника всеки един от членовете на конкурсната комисия да нанесе в отделен протокол крайната си оценка за притежаваните от него качества. Така на практика се гарантираше една прозрачност, която липсва при провежданите в момента конкурси. Споделяното от широк кръг от колегите усещане е, че липсва прозрачност, яснота и обоснованост относно мотивите, поради които всеки един член от конкурсната комисия е поставил своята оценка за отделен участник. Самите правила оставят усещането, че в крайна сметка окончателното класиране преди обявяването му подлежи на „нагласяване“ и „пренареждане“ в резултат от лобиране и упражняване на субективни влияния в полза на определени кандидати.

Личното ми мнение е, че премахването на „събеседването“ като елемент от конкурсната процедура беше неправилно и има поле за

размисъл и обсъждане дали това законодателно разрешение да не бъде преоценено. Намирам, че елемент от конкурсната процедура като „събеседване“ с всеки един участник, който категорично не следва да придобива формата на устен изпит по материално и процесуално право, а по скоро на свободен разговор и без същият да е от водещо значение за формиране на крайната оценка, би бил полезен и би помогнал за изграждане у комисията на лични и реални представи за комуникационните умения, нагласите и способността му да изгражда и защитава тези. В крайна сметка да не забравяме, че с оглед изпълнение на задълженията си, прокурорът участва в съдебната фаза на наказателното производство, където публично и устно защитава обвинителната теза, като през цялото му протичане комуникира с широк кръг от лица с различни функции и роли в същото. Безспорно такива умения следва да притежават и съдиите и следователите.

Наред с това трябва да се помисли и за мерки, създаващи гаранции за обективност на оценяващите в конкурса. В тази насока може да се работи върху предложение за въвеждане на относителна тежест на критериите, които се съобразяват при оценяване, /аналогично на тази придадена на критериите за атестиране/, за да се гарантира прозрачност при вземане на решения.

От прегледа на организирани и проведени от ВСС до момента по новия ред конкурси като основен проблем се очертава тяхната продължителност. Не е нормално един конкурс за повишаване, независимо от броя на участниците в него да протича повече от две, а дори и три години.

Същевременно конкурсните процедури за първоначално назначаване и за младши магистрати, които чисто нормативно протичат по по-усложнена процедура се развиват и приключват в разумен времеви диапазон, което не кореспондира с невъзможността за по-бързо и законосъобразно провеждане на конкурсите за повишаване и преместване.

В тази връзка считам за уместно въвеждането в закона на разумни дисциплиниращи срокове, в които един конкурс да следва да приключи от момента на обявяването му до неговото финализиране с класиране на участниците. Смятам да работя активно в тази насока.

Тази неприемлива продължителност на конкурсите за повишаване не позволява своевременно обезпечаване на съответните органи на съдебната система с необходимите им кадри и затруднява нормалното осъществяване на правораздаването.

Като алтернатива на конкурсите обаче се появи активното, често необосновано продължително командироване /понякога с години/, с което на практика у магистратите се създаде усещането, че се заобикаля конкурсното начало. Проблем е и отсъствието на подробни, ясни и предвидими условия и гаранции, при които се предпочита и командирова

точно определен магистрат. Намирам за удачно в тази връзка да бъдат въведени законодателно обективни критерии, по които при съществуваща обоснована необходимост за командироване от по-ниско в по-високо ниво в системата да се определя конкретен магистрат. Като такива за колегите прокурори бих предложила: да бъде командирован този магистрат с най-продължителен стаж в органа, от който се извършва командироването, който е придобил статут на несменяемост, не му е налагано през последните три години дисциплинарно наказание по чл.308 ал.1 от ЗСВ, има комплексна оценка „Много добра“ от последното си атестиране и чиито показатели за предходната година по основните негативни критерии за прокурорската дейност /оправдателни присъди, върнати дела и отменени актове/ са под средните за страната. Считам, че по този начин би се постигнала прозрачност, обективност, справедливост и предвидимост при използването на този институт. Категорично съм на мнение, че употребата му трябва да е изключение, а не да бъде използван за заобикаляне на установения режим за кариерно израстване.

Друг проблем, очертал се при кадровата дейност на Прокурорската колегия на сега действащия ВСС, който следва да бъде преодолян е несвоевременното обявяване или въобще липсата на такова, на конкурси за преместване на магистрати от един в друг орган, на едно и също ниво в системата. На практика се стигна до там, че колеги се явяват „закрепостени“ на определено място и то след като отдавна е преминал законово установения срок за „уседналост“. От една страна не им се дава възможност да се преместят на налично свободно място в органа, в който желаят, а от друга нямат право да участват в обявен за същото конкурс за повишаване.

Следва от страна на ВСС да се проявява по-голяма гъвкавост и експедитивност при обявяването на тези конкурси, особено що се отнася до районните нива, тъй като при тях това се явява особено ефективно средство за запълване на освободените след конкурсите за повишаване места.

На последно място по темата – конкурси споделям виждането си, че е дошъл моментът, като начин за разрешаване на по-голяма част от дефинираните по-горе проблеми да започне широка дискусия сред професионалната общност за децентрализиране на конкурсите за повишаване и преместване. Организирането на конкурси по апелативни райони, за определен орган в по-голяма степен би удовлетворило нуждите от своевременно задоволяване на кадровите потребности на органите по места и ще ускори значително възможността за кариерно израстване на магистратите. Същевременно по този начин биха отпаднали в значителна степен произтичащите от тромавите централизирани конкурси негативи, свързани с командироването и дисбалансите в натовареността, до които често произволното прилагане на този институт води.

Очертаните проблеми болезнено стоят в основата на скептицизма и усещането у отделните магистрати за липса на реални перспективи за кариерно развитие, затова ще положи усилия за повишаване доверието на колегите в конкурсите за назначаване и повишаване на магистрати, и тяхната ефективност в установяването на позитивен кариерен подбор. Особено важно е със своите решения прокурорската колегия да не оставя никакво съмнение, че назначаването и повишаването на прокурори и следователи се основава само и единствено на обективни критерии в съответствие с изискванията на закона.

Следва новият ВСС да работи и за изграждане на ясна дългосрочна политика на планиране на развитието на човешките ресурси в съдебната система, за да има ясна визия и перспектива за състоянието на кадровия потенциал в системата.

3.Избор на административни ръководители. Назначаване на заместници на административни ръководители

Важен елемент на кадровата дейност на Висшия съдебен съвет е изборът на административни ръководители. Нееднократно Европейската комисия (ЕК) е отбелязвала в докладите си, че ВСС поражда проблеми, отнасящи се до невъзможност на този орган да брани съдебната независимост и почтеност, като произвежда непрозрачни назначения. Това се отнася в най-голяма степен за назначението на ръководители в системата. Действащият ВСС според мен, а и според общото мнение на колегите не положи достатъчно усилия за преодоляване на този проблем. А трябва да е ясно, че необходимостта нещо същностно да се промени в този план се дължи не толкова заради критиките отвън, колкото заради потребността от повече справедливост за тези, които работят в съдебната система и в крайна сметка заради основателните очаквания на гражданите и обществото за по-ефективно, смислено и убедително правораздаване. Това зависи и от човешкия фактор, а изборът на административни ръководители има отчетливо значение за поддържането на мотивацията на работещите в системата или напротив – за демотивацията им.

Изказванията на членовете на Прокурорската колегия /а много често - липсата на такива/ и техните решения не винаги бяха достатъчно прозрачни и мотивирани, а често и не съдържаха данни за качествата на кандидатите, което създаваше съмнение за предварителна договорка сред членовете на колегията или за необходимост от предварително одобрение на кандидата. Всъщност последното съмнение, което в интерес на истината датира отпреди мандатът на сегашния ВСС доведе по естествен път в годините до намаляване на кандидатите за административни ръководители. Стигна се до множество „конкурси“ с един кандидат, а сигналите които те излъчваха, никак не бяха добри.

Основният проблем е в усещането у магистратите за безпринципност, липса на прозрачност и яснота при вземането на решения в тази сфера.

В чл.169, ал.1 и ал.2 от ЗСВ принципно законът предвижда, че за административен ръководител и за заместник на административен ръководител може да бъде избран прокурор от съответната или по-горестояща прокуратура. Като изключение от това правило е допусната възможност да бъде назначен магистрат от по-ниско ниво на орган на съдебната власт, който отговаря на останалите изисквания.

През мандата на сега действащия ВСС, станахме свидетели как „изключението“ всъщност се превърна в правило, каквито основателни опасения съществуваха.

И ако при избора на административни ръководители, все пак се изисква ВСС да обоснове решението си за „изключителността“ на избрания в разрез с основното правило кандидат, то при назначаването на заместници на адм. ръководител мотивите въобще и не бяха чувани. Сред професионалната общност широко битува усещането, че на практика съществува „квота“ за повишаване на магистрати в по-висока длъжност не чрез участието им в конкурс, а чрез заобикалянето му – с назначаването им за заместници на адм. ръководители. Действително една част от тези назначения, биха могли обективно да бъдат обосновани с оглед съблюдаване на принципа за екипност в управлението и безспорната необходимост и полезност от прилагането му, за да бъде успешно ръководен един орган. За съжаление в немалка част от назначенията именно на заместници, прежде споделената обоснованост трудно би могла да бъде провидяна, защото на практика липсва.

И за да бъда честна към себе си, а и към аудиторията се чувствам длъжна да споделя личното си мнение, че са налице примери за сполучливи кадрови назначения, на стойностни колеги както за административни ръководители, така и за заместници, при които е следвано именно изключението от правилото.

Личната ми позиция обаче е, че това не бива да служи като оправдание за безпринципно прилагане „по правило“ на изключението. Именно такава позиция смятам да съблюдавам в работата си, ако бъда избрана за член на ВСС.

Разбира се проблемите не трябва просто да се сочат, което е полесното, а да се мисли върху идеи за преодоляването им.

В тази връзка на първо място намирам за необходимо, чрез съответни законодателни промени, на прокурорите по подобие на съдиите, да бъде дадена възможността да предлагат кандидат за адм. ръководител и да изразяват мнението си за предложен такъв посредством становище на „Общо събрание на прокурорите“ от съответната структура, институционализирано в разпоредбата на чл.37 от ЗСВ по отношение

избора на членове на комисиите по атестиране и конкурси към Апелативните прокуратури. Макар законът да не придава на общото събрание на прокурорите качеството на своеобразен орган на самоуправление, както е при съдиите, действащите нормативни разрешения ясно показват, че е заложена идеята колективите да бъдат един от източниците на преценка кой и дали да бъде избран на пост, имащ отношение към определянето на условията за работа и развоя на кариерата на всички останали. Затова и считам, че подобна промяна е възможна и необходима.

Така всеки член на ВСС при провеждане на процедурата, ще има възможността да се убеди в това доколко кандидатите се ползват с авторитет пред колегите си и кой от тях е спечелил тяхното уважение, и да съобразят вота си именно с интересите на колектива. Защото добрият микроклимат в една институция е гарант за спокойна и удовлетворяваща магистрата работа.

На следващо място ВСС отново е този орган, който следва с действията и решенията си да даде увереност на магистрати, издигнали сами кандидатурата си за ръководители, в конкурсна процедура с друг кандидат, издигнат от по-горестоящия ръководител, че няма да приемат по подразбиране, че по-подходящата кандидатура е втората.

Всички тези проблеми естествено генерират напрежение и недоволство в системата. Ето защо е от изключително значение бъдещият състав на Висшия съдебен съвет да подобри кадровата си политика по избор на административни ръководители. В частност, отговорност именно на Прокурорската колегия на Висшия съдебен съвет и всеки неин член е недвусмислено да демонстрира и излъчва ясни сигнали, че изборът на административни ръководители не е плод на предварителна уговорка, а е осъществен след обсъждане и запознаване с качествата на кандидатите, техните идеи за управление и при зачитане на становището на работещите в съответния орган. По този начин сред прокурорската общност ще се създаде доверието, че изборът е обективен и това ще стимулира повече кандидати да се явяват в процедурите по избор на административни ръководители, което в условията на реална конкуренция ще доведе до възможност за избор на мотивирани, квалифицирани, добросъвестни магистрати, които имат безспорен авторитет сред колегите си, за ръководители на отделните прокуратури.

Ако бъде избрана за член на ВСС, ще работя именно за това. Последователната политика на ВСС в тази посока би допринесла изключително много за авторитета и би повишила доверието в работата на колегията.

Дисциплинарна дейност на ВСС

Дисциплинарната дейност на ВСС се осъществява в разглеждане на две групи нарушения - професионални и морални. Тя е едно от най-мощните средства за въздействие върху правния статус на съдията, прокурора и следователя, като може да доведе и до неговото уволнение като крайно средство. Затова същата следва да се упражнява изключително добросъвестно, внимателно и премерено.

Българското общество е изключително чувствително към онези магистрати, които не изпълняват компетентно и добросъвестно преките си задължения и нарушават етичните правила. Такава чувствителност задължително следва да съществува и в самата система, сред нас магистратите. За да бъдат ограничени тези негативни явления, уронващи престижа на съдебната власт е необходимо да се постигне в по-голяма степен експедитивност и бързина при установяване на нарушенията, провеждането на дисциплинарни производства и налагането на адекватни дисциплинарни наказания. Тук роля и задължения има, и всеки един административен ръководител.

Основната роля обаче е на ВСС, на съответните колегии. Дисциплинарни състави от прокурорската колегия следва стриктно да спазват сроковете за разглеждането на производствата. Следва практиката по налагане на наказанията да бъде последователна и предвидима, което е гаранция за равнопоставеност на всички прокурори, независимо от тяхната длъжност. Ясно е, че в тази насока има резерви дисциплинарната практика на ВСС да бъде подобрена, особено що се отнася до създаване на по-ясни и обективни критерии касаещи допуснатите нарушения на етичните норми.

Дисциплинарната дейност следва да се осъществява с ясното разбиране, че правораздаването като дейност по дефиниция поражда много врагове. За това всеки дисциплинарен казус следва да се изяснява изключително детайлно и задълбочено, за да не се допусне необоснована институционална репресия срещу колега.

Личното ми разбиране е, че магистратите също са хора и е възможно, и нормално да допускат грешки. Много е важно да се прецени обаче, дали едно поведение, квалифицирано като нарушение, представлява инцидентна проява в живота и дейността на магистрата, или е негов начин на живот и работа. Едва тогава, след внимателна преценка на тежестта на нарушението, следва да бъде преценена нуждата от налагане на наказание и да бъде премерен неговия вид и продължителност. Само справедливото наказание или справедливия отказ такова да бъде наложено, биха излъчили към самите магистрати, а и към обществото правилните сигнали.

Бюджетна дейност на ВСС

В Конституцията на Република България /чл.117 ал.3 / е разписано, че съдебната власт има самостоятелен бюджет. Доброто, прозрачно и

ефективно управление на бюджета на съдебната власт е гаранция за нейната независимост. Достатъчността на финансовите средства в този бюджет и правилното им разходване, са важни условия за осигуряване на нормалното функциониране на органите на съдебната власт и осъществяване качествено, и в пълен обем изпълнение на функциите им.

За съжаление, не следва да се отминава фактът, че ежегодно при обсъждането и приемането на бюджета, изпълнителната и законодателната власт упражняват съществено влияние върху този процес, и предложеният бюджет често търпи необосновани корекции, в насока ограничаването му до по - нисък размер. Приемането на последния бюджет на съдебната власт е пример за това. Очевидни са опитите чрез бюджета да се упражнява недопустима намеса в работата на съдебната власт, като по този начин се застрашава независимостта ѝ. Ако бъде избрана за член на ВСС твърдо ще се противопоставям на тези опити като изразявам ясно позицията си, както при приемането на проект за бюджета на съдебната власт, така и при отстояването му пред Народното събрание.

От години от страна на ВСС се правят неуспешни до момента опити за преминаване от т.нар. „историческо“ към „програмно/проектно“ бюджетиране. Следва стъпките в тази насока да продължат, поради безспорните позитиви от един такъв подход - за програмно ориентиран към резултатите бюджет в съдебната система и неговото разходване, при който с по-малък ресурс биха се постигнали по - добри резултати.

Трудови възнаграждения на магистратите

Убедено вярвам, че всеки магистрат и съдебен служител трябва да получава достойно и справедливо възнаграждение за труда си. В обществото следва трайно и стабилно да бъде изградена нагласата, че трудът на магистрата е високо квалифициран, високо отговорен и полезен за обществото, поради което следва да бъде и подобаващо високо заплатен. И трябва да престанем да се оправдаваме за това.

Държавата ни, за жалост неизменно се намира според всички проучвания и класации, сред държавите-членки на ЕС, в които има най-засилено усещане за наличието на корупция. Същевременно във всички изследвания, касаещи съдебната система, се правят категорични заключения, че ниските заплати създават предпоставки за корупция.

Широко експлоатирано, но неопровержимо вярно твърдение е, че основната антикорупционна мярка е доброто заплащане.

На фона на непрекъснато повишаващите се обществени очаквания за ефективност, прозрачност, качество и справедливост на дейността на органите на съдебната власт в Република България, с оглед достигане на нивото на останалите страни членки на ЕС, следва да се отстоява и

наложилата се положителна тенденция от последните години за ежегодно повишаване на възнагражденията на магистратите и съдебните служители.

Следва ясно да се заяви също така, като бъде изоставен фалшивият срам да се говори по темата, че тези възнаграждения следва да се повишават не просто за поддържането им в съответствие с инфлационните процеси, а поради факта, че същите са значително по-ниски от тези във всички държави членки на ЕС, а и в страни извън него - като Македония, Албания и др. Разбира се, съдебната власт не е изолирана от реално съществуващата в страната финансово-икономическа обстановка и е логично това дължимо повишаване, да е съобразено с възможностите на държавния бюджет.

Възнагражденията винаги са били чувствителна тема, както за магистратите, така и за обществеността. През последните, вече може би 20 години, темата винаги е била обект на коментари, обсъждания, анализи и спекулации. Беше проучван чуждия опит. Правени бяха допитвания сред професионалната общност. Изготвени бяха редица стратегии, презентации и проекти с претенции, че предлагат ясни критерии и условия за формиране на възнагражденията на магистратите. Реални, видими резултати обаче не бяха постигнати. Намирането на справедлив подход за определяне на възнагражденията, се оказва труден въпрос за разрешаване както за настоящия, така и за предходните състави на ВСС.

Основното напрежение по темата се генерира през последните години, като в основата му е оформилата се постепенно, значителна /на фона на местните икономически реалности/ разлика /т.нар. „ножица“/ във възнагражденията между първоинстанционен и върховен магистрат. Възприетата през последните години, продължаваща и понастоящем тенденция за увеличение на работните заплати с еднакъв процент върху основното възнаграждение за съответната длъжност, естествено доведе до тези големи разлики.

В последните месеци на вниманието на магистратите бяха представени за пореден път различни варианти, на модели за нов подход при формиране на възнагражденията, но нито един от тях не получи нужното широко одобрение на професионалната общност. Това очевидно означава, че скорошна същностна промяна по темата не може реално да се очаква.

Темата е изключително благодатна за спекулации и популистки обещания с неясна перспектива. Не очаквайте такива от мен. Следването на подобен подход е в разрез със същността и разбиранията ми.

Ще изложа честно личните си принципни виждания по темата, както и идеите ми за постигане на някаква справедливост в по-близък план.

Категорична съм на първо място, че тенденцията за увеличаване на „ножицата“ между възнагражденията следва да бъде прекъсната и ограничена до разумни предели.

Категорична съм, че горните процеси следва да протекат по начин, който не предполага „замразяване“ на възнагражденията на по-високите нива, още по-малко намаляването им. Икономическата логика, произтичащите от нея прости математически изчисления, а и елементарната житейска предвидливост убедено сочат, че подобен подход не е в интерес на никого, включително на колегите от районните нива, които обективно се явяват най-засегнати от „ножицата“.

Считам, че ключът за разрешаване на въпросът с възнагражденията, е в намирането на баланс между интересите на отделните нива и постигане на консенсус по темата. За целта следва да се проведе истински, сериозен професионален дебат, да се потърсят компетентни експертни становища, да се проучи и ползва опита на държави със структура на съдебната власт, традиции и икономическо- социални характеристики на държавата, близки до нашите. За съжаление, опитът дотук показва, че това ще отнеме време, а резултатът е неясен.

Желаният баланс според мен, може да бъде постигнат при правилното съчетаване, с подходящо и икономически обосновано финансово изражение на показателите: инстанционно ниво на упражняване на дейността, годините прослужено време и придобит ранг.

Струва ми се разумно като идея /без да претендирам за авторството и новаторството й/, да бъде определен и възприет като база за формиране на възнагражденията, един обективен критерий /основа/ – най-ниска или най-висока заплата и тези на останалите инстанции, да бъдат определени в справедливо процентно съотношение от него. Така при актуализация на това служещо като основа възнаграждение няма да се получава прогресираща разлика в заплащането между отделните нива.

Други принципни идеи по темата възнаграждения, за реализирането на които възнамерявам да работя са: отпадане на ограничението от 40 %, въведено относно допълнителното възнаграждение за прослужено време /чл.219 от ЗСВ/, както и на това относно предвиденото обезщетение при напускане на системата /чл.225 ал.1 от ЗСВ/. Последните са предоставени като компенсация за това, че с оглед критериите за несъвместимост, магистратите търпят негативи от ограничението, да не полагат друг труд докато са в системата /освен упражняване на преподавателска и земеделска дейност/. Нелогично е магистратите, които работят в системата повече от 20 години и продължават да търпят това ограничение, да не бъдат обезщетявани за това след този момент. Магистратската общност разполага с аргументи в тази насока и следва да ги представи и защити пред изпълнителната власт, за предприемане на законодателни промени в тази насока.

Друга лично моя идея, която споделям и ще положа усилия за реализацията ѝ, ако бъде възприета от широк кръг от магистратите, е за законодателно уреждане на положение, според което всеки магистрат, който е прослужил 15 години стаж на една и съща длъжност /на едно и също инстанционно ниво в системата/, който е преминал през изискуемите две периодични атестации, приключили с комплексна оценка „Много добра“ за дейността му, и който няма налагано през последните 5 години дисциплинарно наказание по чл.308 ал.1 от ЗСВ да придобива право на възнаграждение равняващо се на 90% от това на магистрат от непосредствено по-горното ниво. Тук е важно да се направи уговорката, че тази идея би имала икономически смисъл и финансов ефект само при положение, че се запазят разлики между възнагражденията на различните нива по-големи от 10%.

Считам, че въвеждането на това правило, наред с отпадането на ограничението от 40 %, върху допълнителното възнаграждение за прослужено време, са начин магистратите с по-дълъг стаж и квалификация, особено тези, които се намират на най-ниските нива в системата /поради обективната невъзможност за кариерно израстване на всички и/или поради субективни причини - от чисто житейски и битов характер/да получават по справедливо възнаграждение, близко до това на горната инстанция, без същото непременно да е обвързано с кариерното им израстване.

И на последно място /уверявам Ви, без популистки подбуди/, Ви обещавам, естествено ако получа доверието Ви да бъда член на съвета, с оглед постигане на една по-близка във времето, малка, но все пак стъпка за прекратяване на тенденцията за увеличаване на „ножицата във възнагражденията“ при сега действащата система за формирането им, да положа всички усилия, следващото увеличение на основните заплати на магистратите да бъде с номинална сума, еднаква за всички нива. В интерес на всички е, тази сума да е равна на увеличението, което е изчислено като дължимо на Върховните нива. Т.е., при предвидено увеличение от 10 %, след изчисляване на сумата, която представлява това увеличение върху основната заплата на най-високите нива, със същата сума да бъдат увеличени възнагражденията на всички останали магистрати, независимо от нивото, на което работят. За реализирането на тази идея, на първо място следва да има консенсус и съгласие между всички членове на ВСС. За съжаление последното се оказва непостижимо за сегашния състав на Съвета, въпреки положените упорити и добросъвестни усилия в тази насока от страна на някои от членове на прокурорската колегия. Искрено се надявам това да е възможно обаче при състава на новия ВСС. Ще направя всичко по силите си за постигане на такъв консенсус. На второ място за реализирането на подобна идея, следва предварително, в рамките на таз годишната бюджетна процедура, да бъдат изчислени и съответно

заложи в бюджета необходимите суми. Само така реализирането ѝ би било практически възможно, тъй като ще е финансово обезпечено. Ще направя всичко по силите си за реализирането на тази, както и на всички по-горе изложени от мен идеи по темата.

Пенсии

Като важна тема следва да бъде изведена и тази за пенсионирането на магистратите. Без съмнение е, че на магистратите следва да бъде осигурен достоен социален статус и след приключване на активната им дейност. В тази насока от страна на ВСС следва да бъдат положени активни усилия, за постигане на законодателни промени в нормативната база относно пенсионния статус на магистратите. Чуждестранният опит в това отношение сочи, че обвързването на пенсията за осигурителен стаж и възраст, с определен процент от достигнатото възнаграждение като магистрат, е не само социална, но и съществена антикорупционна мярка. Положителен пример в тази насока е законодателството в Румъния, където магистратите попадат в привилегирована категория, като получават т. н. „специални“ пенсии, които могат да достигнат размера на последно получаваната заплата.

Взаимоотношения с другите власти

Необходимо да се полагат усилия за гарантиране и отстояване на независимостта на съдебната власт. В най-голяма степен това се очаква от ВСС. То обаче не означава, че членовете на този орган трябва да се оттеглят в съдебно-прокурорска „абаносова кула“ и – възприемайки независимостта като спестяваща рискове институционална самоизолация – да откажат участие в разумно, оперативно и насочено към решаване на проблеми сътрудничество с другите власти. Отговорният подход, включително и във връзка с постигане на целите по предходния пункт, изисква готовност за открит, пълноценен, надмогващ конюнктурата и добросъвестен диалог. За да бъде такъв, той трябва да е основан на взаимно уважение, ясни аргументи и професионално задълбочаване, и да се води от принципни позиции. Заявявам готовността си да се придържам именно към такъв подход, когато се налага ВСС да взаимодейства с органите на изпълнителната или законодателната власт. Ясно бих изразила очакванията си – включително и от Ваше име - такова отношение да бъде демонстрирано и от представителите на другите власти.

Смятам, че е налице значително поле за оптимизиране на взаимодействието на ВСС с другите власти, като се вземе поука от всички досегашни примери за недобра комуникация, отсъствие на чуваемост за разумни доводи и дори неконструктивна конфронтация. За съжаление

такива имаше в последните години и месеци, вкл. и по експертни и правно-технически въпроси (напр. във връзка с бюджетното проектиране или във връзка с законодателното закриване на структури на съдебната власт). Според мен появата им в голяма степен се дължи на конюнктурни причини, стимулиращи упоритото следване на заложили линии, без оглед на разумни критики, вкл. и по детайлите, а не по главната цел.

Уверена съм, че ВСС, като принципен изразител на интересите на магистратурата и отговарящ за запазването на високи стандарти в правораздаването, може и следва да постига повече за тяхното отстояване в законодателен план. Особена роля за това има взаимодействието с министъра на правосъдието, който – макар да не е член на ВСС – ръководи заседанията на Пленума и е постоянен фактор в дневния ред на съвета. Тази предопределена от закона и Конституцията среда на засилена професионална комуникация може и трябва да се използва активно и градивно от двете страни в защита на общественния интерес. Готова съм да дам своя принос за това. Представям си ролята на членовете на ВСС в известен смисъл като „трансмисия“ за навременно и точно предаване на правилно анализирана информация за проблеми в съдебната власт и за техните оптимални решения, когато за това се налага намесата на най-адекватния орган със законодателна инициатива. Отделно от това, налице е потенциал за повишаване на приноса на ВСС в съгласувателните процедури по законопроекти на Министерството на правосъдието и на други органи, в това число и повлияни от практиката на Съда на Европейския съюз, когато те имат отношение към работата на съдебната власт – така, че да се постига по-добро качество на нормативните актове.

Ако бъда избрана за член на ВСС от общото събрание на прокурорите, няма да забравя чий представител съм. Готова съм именно като Ваш представител да положа всички усилия, за да спомогна за подобряване на климата на отношенията и за продуктивно взаимодействие с изпълнителната и законодателната власт, без да подлагам на риск автономността на прокуратурата и на съвета.

Както посочих в началото, настоящата концепция няма претенции за каквато и да е изчерпателност и не засяга всички дейности от работата на ВСС. По-горе изложих само вижданията си относно проблемите и идеи за тяхното разрешаване, по някои от най-важните теми от работата на Съвета, които пряко интересуват и се отразяват върху дейността и живота на магистратите.

Относно останалите незасегнати в настоящата концепция дейности от компетентността на ВСС, чиято важност не поставям под никакво съмнение Ви уверявам, че с дължимата осведоменост и компетентност /полагайки усърдие и старание за придобиването ѝ, там където не я притежавам/, след проучване на различните гледни точки по всеки един

въпрос и проблем поставен на вниманието му, ще участвам активно и конструктивно в работата на Прокурорската колегия и Пленума на ВСС, като допринасям за вземането на правилни и полезни за професионалната общност решения.

Колеги, за мен е важно, ако ми гласувате доверие и бъда избрана за член на ВСС, да Ви уверя в следното: обещавам да остана една от Вас, да не прекъсвам комуникацията си с Вас, да не се отдалечавам от проблемите Ви, да се интересувам и зачитам мнението Ви по всички важни за магистратската общност, в частност – за нас прокурорите въпроси, да вземам предвид позицията Ви при гласуване на всички важни решения, които предстои да бъдат взети.

Няма да допусна да се превърна в някакъв „администратор“ или „началник-кадровик“, удобно заел мястото си сред „елита“ на съдебната власт, чието внимание, интереси и общуване се простират най-много до ниво - административни ръководители. Ще предоставя имейл за постоянна комуникация с мен, който ще бъде на разположение на всеки колега, който има нужда и пожелае да осъществи контакт с мен. Широко известен е и телефонния ми номер, който не съм променяла повече от 20 години. Възнамерявам периодично /поне веднъж годишно/ да намирам време и възможности, за да се срещам с колегите по места в цялата страна, пред които да се отчитам за свършената в Съвета работа. Естествено бих се отзовала и винаги когато има конкретен възникнал проблем или въпрос, който колеги искат да споделят и за чието разрешаване бих могла да бъда полезна.

Колегите, които ме познават знаят, че това не са „празни приказки“ и щедри обещания. С възможно най-голяма част от останалите колеги в цялата страна, възнамерявам скоро да се срещна, запозная и разговарям в хода на т.нар. „предизборна кампания“. За мен това ще бъде чест и удоволствие, а за колегите, които не ме познават - възможност да придобият лични впечатления за мен, да ми зададат в очите въпросите, които ги интересуват и така по-лесно да решат заслужавам ли доверието им.

В заключение, не мога да гарантирам, че идеите, които споделих в настоящата концепция, ще се окажат най-добрите и правилни решения на проблемите, и ще бъдат възприети в този им вид от останалите членове на ВСС, или от останалите участници в коментираните процеси – представители на изпълнителната власт, законодателната власт и др. Съществува вероятност след проучване, задълбочен анализ и обсъждане на спорните въпроси, да бъдат изведени като по-подходящи и правилни други различни или модифицирани решения.

Мога да гарантирам обаче, че ако ми гласувате доверие, като член на ВСС упорито, смело, добросъвестно, неотклонно и честно ще отстоявам

независимостта и интересите на съдебната власт, на прокурорската институция, като неотменима и неделима част от същата, интересите на всеки един магистрат. Убедена съм, че най-успешно тези интереси могат да бъдат защитени, чрез реализирането на едно по-добро, прозрачно, ефективно, честно и справедливо, в съответствие с обществените очаквания и в полза на гражданите управление на независимата съдебна власт, и на прокуратурата като част от нея.

Призовавам Ви да гласувате и изберете за членове на професионалната квота най-достойните кандидати, които биха могли с професионализма и морала си да позволят това да се случи. В случай, че прецените, че аз следва да бъда един от тях Ви обещавам, че няма да Ви подведа.

За себе си твърдя, че притежавам честността, почтеността, смелостта, упоритостта и потенциала – професионален и морален да участвам и допринеса за такова управление, както и да отстоявам достойнството и независимостта на всеки един достоен магистрат.

С УВАЖЕНИЕ: